

Isnads Funktion i Bevarelsen af den Islamiske Kultur

Den Islamiske ideologi udledes fra Qur'an il-kareem og Sunnah. Lovgivningen i Islam udledes også fra disse to kilder.

Derfor, hvis en af disse kilder går tabt eller forvrænges, så er det til risiko for ideologien i helhed. Isnad er kæden af berettere hvorigennem Sunnah overleveres til os. I denne sammenhæng er studiet af Isnad ikke en sekundær disciplin i Islam, men derimod fundamental for bevarelsen af selve ideologien.

Uden Isnad ville Sunnah, som en regelkilde, ophøre med at eksistere. Uden Isnad ville vi miste evnen til at uddybe, specificere og begrænse den ambivalente, generelle og absolutte import af teksten i Qur'an il-kareem, da Sunnahs funktion er at forklare Qur'an il-kareem.

Uden Isnad ville udledning af Shari'ah regler til nye realiteter fra Sunnah ophøre med at eksistere. Uden Isnad kunne fremmede elementer være blevet inkorporeret i ideologien på grund af deres falske tilskrivning til Profeten (saaws).

Altså er Isnad meget afgørende for den Islamiske ideologis renhed, klarhed og krystallisering, og dens evne til at løse nye problemer fra sine lovgivningskilder. Det er derfor at 'Abdullah b. Mubarak, Imam Al-Bukharis lærer, ikke overdrev da han sagde:

"Isnad er en del af Deen; havde det ikke været for Isnad, kunne hvem der ville, sige hvad han ønskede."

Det er også nøjagtig af denne grund, at orientalerne har forsøgt at skabe tvivl vedrørende Isnads brugbarhed. En altomfattende afvisning af hadith som historisk kilde, blev først argumenteret af en orientalist, som hed Ignaz Goldhizer, i andet bind af hans bog: 'Muslim Studies'.

Goldhizer blev så efterfulgt af Joseph Schacht, som udviklede sine idéer, og prøvede at præsentere en væsentlig mængde af beviser til dette formål i sit værk: 'The origins of Muhammadan jurisprudence', som blev udgivet i 1950; også mere nylig, Gautier Juynboll i sin, 'Muslim Tradition Studies in chronology, provenance and authorship of early hadith', har udviklet yderligere teknikker, for at bevise hadith litteraturens falske karakter. Orientalismens generelle fremstød, siden Goldhizer, har i varierende grad formået, at kaste tvivl over hadith litteraturens korpus.

For dem er den omfattende Isnad, Muslimerne bruger som bevis på autenticitet, enten blevet forfalsket eller forskønnet, således at hadith litteraturen mere er en refleksion af den tid hvori de blev fabrikeret, dvs. det 2.- og 3. århundredes politiske og sektariske miljø, end den tid de formodentlig går tilbage til, som er Profetens (saaws) og hans noble Sahabahs (ra) tid. Dette er et af de mere seriøse og fundamentale angreb fra Orientalister på den Islamiske ideologi. Ved at kaste tvivl over disse kilder, ville det blive muligt at nedrive hele bygningsværket, som hviler på dem. Det var i denne vene, man gjorde forsøg, for at diskreditere hadith litteraturens historiske autenticitet.

Ydermere ser vi denne tankes indflydelse på modernisme og modernistisk tænkning, hvor Sunnah som lovgivningskilde, markant er fraværende i det politiske felt. Altså ser vi blandt visse Muslimer en holdning, der betragter Sunnah som mindre vigtig end Qur'an il-kareem, simpelthen fordi hadithen kræver yderligere studie og granskning, sammenlignet med Qur'an il-kareem. Dette har ført, at folk enten overser eller forsømmer ahkam, simpelthen fordi de ikke findes udtrykkeligt i Qur'an il-kareem. Ahadith, som diskuterer Muslimernes enhed, forpligtelsen om at udpege en Khaleefah, eller afgørelsen om, at en kvinde ikke kan være regent, for at nævne nogle få eksempler, skubbes til side eller gives ikke deres rette værdi, fordi de er ahadith og ikke en ayah fra Qur'an il-kareem.

Dr. Asghar 'Ali Engineer siger i sin bog, 'The Islamic State': "Der findes ikke noget fastsat koncept om en Islamisk Stat - endnu mindre en guddommeligt foreskrevet en, som skal behandles uforanderligt. Koranen, som påpeget, fremlægger et koncept om et samfund, ikke om en stat. Teorien om Islamisk stat, som vi har set

i forrige kapitler, ændrede sig og tilpassede sig mere til de konkrete situationer, end til noget prioriteret koncept.”¹

Hadithen som diskuterer Khilafah, blev fabrikeret af regenterne, for at retfærdiggøre deres styre. Han siger: 'I den metamorfoserede statsopsætning, var der ikke noget mere Islamisk end det faktum, at regenten bevidnede Islam, og opretholdte bestemte dele af Shari'ah i personlige og kriminelle anliggender. Det var resultatet af sådanne omstændigheder, at et antal beretninger blev udformet, der retfærdiggjorde ethvert regime, der gjorde så lidt som at håndhæve den Islamiske måde at udføre bøn på.' Derefter går han videre og citerer den grundigt autentificerede hadith i Sahih Muslim, som eksempel på en sådan fabrikation.

Hadithens tekst er: "I den nære fremtid vil der være regenter, og I vil kunne lide deres gode handlinger, og foragte deres dårlige handlinger. Den, som ser gennem deres dårlige handlinger (og prøver at forhindre deres gentagelse med sin hånd eller gennem sin tale), er fritaget fra skyld, men den som hader deres dårlige handlinger (i sit inderste, uden at være i stand til at forhindre deres gentagelse med sin hånd eller sin tunge), er (også) sikker (hvad angår Allahs vrede). Men den som godkender deres handlinger og imiterer dem, er åndeligt ruineret. Folk spurgte (Profeten): 'Skulle vi kæmpe imod dem? Han svarede: Nej, ikke så længe de opretholdte deres Salah iblandt jer."

Dette er præcis den holdning, Goldhizer havde, hvor han hævdede, at den politiske hadith litteratur, var et produkt af det Umayyadiske kalifats politiske og sektariske baggrund. Dr. Engineer gav for nyligt en præsentation, hvori han søgte at bevise kønslighed, og hans fremgangsmåde var udelukkende hans personlige fortolkning af Qur'an il-kareem, uden nogen reference til ahadith. Hans årsag til dette er, at ahadith blev nedskrevet et hundrede år efter begivenheden, de er modsigende, eller modsiger hans egen læsning af Qur'an il-kareem, og er derfor ikke en troværdig til Tafseer af Qur'an il-kareem.

Denne attitude er farlig, da den er ensbetydende med at negligere Allahs (swt) åbenbaring og årsagen til dette vender tilbage til det pragmatiske syn på Shari'ah, og en følelse af, at ahadith på en eller anden måde er af mindre værdi, på grund af de forestående besværligheder i etableringen af deres autenticitet.

Derfor er det afgørende, at demonstrere den faste anerkendelse af Sunnah som en lovgivningskilde, ved at demonstrere den sofistikerede og succesfulde metode til at bevare Sunnah. Men den måde, jeg vil diskutere denne emne på, er ikke at præsentere det som en disciplin indenfor 'Mustilah al-Hadith', hvilket er blevet gjort før traditionelt set, men i stedet tage relevante aspekter af disciplinen, for at give et omrids og en forestilling om selve metoden og systemet. Angående en detaljeret modargumentation af Orientalisters argumenter og beviser, ville dette ikke være muligt her, på grund af pladsmangel, men det vil blive behandlet i dybde i mit kommende værk: ('The Role of Isnad in the Preservation of the Islamic Civilisation').

HISTORISK BAGGRUND OG ISNADS UNDFANGELSE

Før vi diskuterer hadith metoden, vil jeg gerne fortælle Isnads historiske baggrund, så vi kan sætte pris på den sammenhæng hvori Isnad blev undfanget, og de problemer og udfordringer, Muslimer stod overfor, i beskyttelsen af ideologien fra fabrikanterens skadelige aktiviteter.

Hvis vi starter med Sendebudets (saaws) tid, så opdager vi at autenticitet ikke var et problem, eftersom Profeten (saaws) var sammen med Sahabah (ra) og de var i stand til at korrigere hinanden, hvis en fejltagelse blev begået i beretninger. Så for eksempel, 'Umar (ra) berettede engang, at Sendebudet (saaws): "Den afdøde straffes på grund af sin families gråd." Men 'Aishah (ra) korrigerede ham ved at sige: "Profeten (saaws) sagde dette vedrørende en jødeinde, at hun blev straffet, mens hendes familie græd over hende", hvilket betyder at hun blev straffet fordi hun døde på kufr, mens familien græd, og ikke fordi familien græd over hende². Isnad var på det tidspunkt i sin indledende fase på grund af Profetens (saaws) nærvær men dette afholdte ikke Sahabah (ra) fra at checke underlige tilskrivninger, eller bekræfte beretninger, når de var i tvivl.

¹ Dr. Asghar 'Ali Engineer – 'The Islamic State', side 199

² Sahih Zarkashi's al-Ijaabah li-iraad maa istadrakatahu 'aisha' alas Sahaba, side 76

Den tidligste rapportering om fabrikation af ahadith, begyndte efter den første borgerkrig mellem 'Ali bin Abi Talib (ra) og Mu'awiya (ra), fra det 35. år hijri, efter mordet på 'Uthman (ra). Ifølge Ibn Sireen, som døde i det 110. år hijri: "De (plejede) ikke at spørge om Isnad, men da borgerkrigen (fitnah) begyndte, så sagde de: Fortæl os navnene på jeres mænd; dem som tilhørte Ahl us-Sunnah, deres beretninger blev accepteret, og dem som innovatorer, deres beretninger blev negligeret." Derefter forøgede fabrikationerne sig med varierende motivationer.

I begyndelsen afspejlede de falske tilskrivninger politiske uenigheder. Ifølge Ibn Abi al-Hadid: "Løgne blev introduceret i ahadith, bedømt ud fra foreliggende kendsgerninger, oprindeligt af Shi'ah. De fabrikerede i begyndelsen mange ahadith til fordel for deres mand, motiveret af had overfor deres modstandere. Da Bakriyyah (dvs. tilhængere af Abu Bakr) fandt ud af, hvad Shi'ah havde gjort, så fabrikerede de deres egne ahadith, til fordel for deres mand."

Stridigheder i 'Aqaa'id (aspekter af den fundamentale verdensanskuelse) førte også de skrupelløse til at fabrikere ahadith, for at opbakke deres sekteriske holdninger.

Nogen fabrikerede ahadith for at opbakke grundlæggeren af deres egen skole, som beretningen der lyder: "Der vil blandt min Ummah være en mand ved navn Abu Hanifah, som vil være min Ummahs Suraj (lys)."

Eller fabrikationen, der refererer til ash-Shafi'i, som lyder: "Der vil blandt min Ummah være en mand ved navn Muhammad b. Idrees, som vil være mere skadelig for min Ummah, end Iblees."

Andre kategorier af folk, som fabrikerede ahadith, var gudfrygtige personer med gode hensigter, som ønskede at opfordre til Ta'at (adlydelse), eller historiefortællere (Qussas), som ønskede at underholde befolkningen med deres vilde og forunderlige historier.

En anden faktion som fabrikerede ahadith var az-Zanadeeqah, dvs. folk, som udvendigt manifesterede Islam, men som hadede den og ønskede at ødelægge den, ved at give et latterligt og irrationelt indtryk af Islam, gennem deres fabrikationer.

UDFORDINGER MUSLIMERNE STÅR OVERFOR:

Elevering er intellektuel ophøjnelse. Når et samfund er eleveret i sin tænkning, så betragter det problemer på en oplyst måde, og udleder løsninger på et oplyst grundlag, dirigeret af synet på livet, og således gør dette samfund fremskridt, og løser sine problemer effektivt, og opnår dermed elevering. Et af de bedste eksempler på elevering eller ophøjnelse i tænkning er den måde hvorpå Muslimer behandlede problemet angående hadith autenticitet og fabrikation. Ud fra den ovenstående korte historiebeskrivelse, så er den enorme opgave, Muslimerne stod overfor, klar.

Der var tusindvis af berettere spredt udover de Islamiske lande, og et endnu større antal beretninger at undersøge nøje. Fra disse formåede de, at udskille de korrekte beretninger fra de svage, og samle dem med deres kæder af berettere, på en så effektiv måde, at den er uden sidestykke i enhver form for kendt historisk verifikation, på det tidspunkt og siden hen. Og det blev gjort i de dage, hvor den bedste form for datalagring, var den menneskelige hukommelse eller pergamenter og sendebude på heste var den hurtigste form for kommunikation.

For at sætte pris på, hvor udfordrende dette var, så lad os tage et kig på de besværligheder, Muslimerne måtte overkomme, for at beskytte ahadith. Den første forhindring man skulle forbi, var at etablere kontinuitet i kæden, dvs. at der ikke var nogen huller i kæden. Dette krævede, at såvel datoer for beretteres fødsel og dødsfald, som byerne hvorfra de kom, skulle katalogiseres, for at etablere muligheden for, at de havde mødtes, og dermed var i stand til at overlevere hadithen.

Det andet emne, som skulle bekræftes, var beretternes retskaffenhed og løgnagtighed.

Det er ikke nok, at have en ubrudt kæde, hvis en af beretterne er en upålidelig person.

Som enhver kæde, det eneste, som er nødvendigt for, at det hele kolliderer, er ét svagt bindeled, som meget nemt ville få det hele til at falde fra hinanden. Så én løgner i kæden vil svække rapporten, selv hvis resten af kæden er gennemsyret med strålende og troværdige personligheder. Faktisk var det navne på strålende og respekterede personer, som blev anvendt af fabrikanter, for at overdrage deres uhæderlige materiale.

Af denne årsag måtte Muslimerne samle information om beretterne, hvilket, hvis man tænker over det, ikke er nogen nem opgave, da det involverede en vurdering af flere tusindvis af beretteres karakter og sindstilstand. Denne guldgrube af biografisk materiale, skulle så anvendes til at identificere hver eneste formidler i kæden. Når man nu har tilegnet sig denne information, så skal der være nogle kriterier vedrørende hvad der ville udgøre en troværdig beretter, hvis rapport man skal tage imod. Er det så nok angående beretteren, at han er troværdig før vi tager imod hans rapport, eller skal vi indføre ekstra forholdsregler?

Hvad med hukommelse? Nogle mennesker er troværdige, men tilbøjelige til at glemme eller lave betydelige fejl, eller forkludre deres rapporter.

Hvordan behandler vi disse problemer?

Vi ved også, at der almindeligvis er mere end én kæde for hver enkelt hadith; hvordan kan vi klassificere disse til at indikere varierende grader af styrke og autenticitet, da Shari'ah har pålagt forskellige kriterier, hvad angår handlinger og 'Aqeedah? Ligesom med alle menneskelige afhængigheder, vil man begå fejltagelser, så hvordan kan vi forhindre fejltagelser og vedligeholde korrekthed i overleveringer?

Hvad med de angiveligt oprigtige fabrikanter af ahadith, som besidder en god hukommelse men opdiger rapporter til hvad de mener, er velmente og noble formål? Hvordan griber vi dem i en fejl? Hvilke former for teknikker og fremgangsmåder kan der udvikles for at spore opdigtning og fup? Og endelig, til tider finder vi to rapporter, hvor begge er autentiske ifølge de udlagte strenge kriterier, men de indeholder en åbenbar modsigelse. Dette er ikke overraskende, når man har at gøre med rapporter, som beskriver udtalelser og handlinger, der finder sted under diverse omstændigheder, i deres generiske og specifikke sammenhænge, som strækker sig over Sendebudets (saaws) levetid som Profet. Sammenkædet med dette er muligheden for en fejl, som er gået uopdaget forbi, på grund af glemsomhed eller en misforståelse af hensigten bag en udtalelse eller en handling.

Da wahi (åbenbaring), som vi ved, principielt ikke modsiger sig selv, hvordan får vi så disse åbenbart tydelige modsigelser til at stemme overens?

Dette var bare et glimt af de hovedspørgsmål, Muslimerne måtte besvare, hvis Sunnah skulle beskyttes fra tab og korruption fra fremmede elementer. Resultatet var udviklingen af fire fremtrædende kundskaber, til bekæmpelse af fabrikation, navnlig:

1. 'Ilm tareekh rowaah, som tog sig af det afgørende spørgsmål vedrørende datoer for beretteres fødselsdag og dødsfald.
2. 'Ilm jarh wat-ta'deel, bestående af diskvalifikationsformer og autentikation af berettere.
3. 'Ilm ghareeb al-hadith, som er studiet af de irregulære aspekter i matn (indhold) og isnad (beretningskæde).
4. 'Ilm mukhtalaf il-hadith, som diskuterer teknikker for udvejning og overensstemmelse af åbenbart modstridende ahadith.

Jeg vil i den kommende diskussion fremhæve hovedpunkterne i de ovennævnte kundskaber, for dermed at vise, hvordan de tilstedeværende problemer blev behandlet.

DEN BIOGRAFISKE (RIJAL) LITTERATUR

Første skridt i bekræftelsen af en rapport, er at kende realiteten af personen, der reporterer en nyhed.

Det er derfor, Allah (swt) siger:

”O I som erkender imaan! Hvis en Fasiq kommer til jer med en nyhed, så bekræft (eller undersøg) den, så I ikke skader folk i uvidenhed, og derefter fortryder hvad I har gjort.” [MOQ 49:6]

Selve 'illah (den guddommelige årsag), til at bekræfte eller nøje undersøge en rapport, er her den potentielle skade, man kunne forårsage ved at acceptere en falsk rapport. Det er på basis af denne ayah, at muhadditheen begyndte at søge information om beretningsmænd, for at bekræfte deres beretninger. Men hvad med at nedskrive og udgive sådanne beretteres mangler; hvad er Shari'ahs begrundelse for at gøre dette? Al-Bukhari reporterede på 'Aishas (ra) autoritet, at hun sagde: ”En mand bad om tilladelse til at træde ind hos Allahs Sendebud (saaws). Profeten (saaws) sagde, ”Lad ham komme ind. Sikke en ond bror af sit folk eller søn af sit folk.” Men da manden kom ind, talte Profeten (saaws) til ham på en meget høflig måde. (Efter personen gik så) sagde jeg, ”O Allahs Sendebud (saaws)! Du har sagt, hvad du har sagt, alligevel talte du til ham på en meget høflig måde?” Profeten (saaws) sagde, ”O 'Aisha! De værste folk, er dem folk forlader eller lader i stikken, for at redde sig selv fra deres beskidte sprog eller fra deres overtrædelse.”³

Hadithen lærer os, at hvis man vil advare Muslimerne imod en skade, så er det tilladt at bagtale, fordi manden Rasool-Ullah (saaws) advarede imod, er en mand med navnet 'Uyaynah b. Hisn, som udvendigt viste, at han var Muslim, men i realiteten var han ikke Muslim.

Rasool-Ullah (saaws) ønskede, at advare folk imod denne mand, derfor sagde han sikke en ond mand han er. Dette indikeres af Profetens (saaws) svar til 'Aisha (ra) da hun spurgte ham, hvorfor han brugte dårligt sprog, hvor han (saaws) svarede, at den som brugte dårligt sprog er den værste af folk, men han (saaws) brugte dårlig sprog i sin beskrivelse af manden.

Derfor må årsagen være, at han ønskede at advare befolkningen, ikke at misbruge manden og derfor da han (saaws) mødte ham, så var han (saaws) meget høflig overfor ham. Imam al-Qurtubi sagde i sin kommentar af denne hadith: ”Hadithen indeholder en tilladelse til at bagtale den, som offentligt viser sin Fisq eller Fahsh, og lignende fra uretfærdige regenter, eller dem, som kalder til innovation (bid'ah), men det er tilladt at gøre det på en høflig måde, så længe det ikke fører til en kompromittering af Allahs (swt) Deen.”⁴

Altså når det drejer sig om berettere af ahadith, så er det tydeligt at skrupelløse hadith berettere ikke kun er skadelige for Muslimer, men for selve Islam, og derfor skal deres fejl nedskrives, så ingen hadith modtages fra dem.

Arbejdet for at bekræfte rapporter gav næring til Rijal kundskaben (dvs. viden om og samling af beretteres biografi), og Jarh (kritik) og Ta'deel (attestation) kundskaberne. Information om beretteres retskaffenhed og præcision blev nedskrevet, om end informationen var en kritik, eller bekræftede troværdigheden. Den hæderlige bagvaskelse eller Ta'n blev betragtes som en del af Deen, da det var nødvendigt at beskytte Deen. Rijal kritikerne skånede ingen i deres indsamling af dette materiale, til den grad, at selv sønnen ville kritisere sin far. Det bliver rapporteret at, ”Nogle personer spurgte den store Rijal kyndige, 'Ali b. al-Madeeni, om hans far. Han sagde: Spørg en anden. De gentog spørgsmålet. Han blev tavs, og løftede derefter sit hoved og sagde: Dette er (en del) af Deen. Han (min far) er svag (da'eef).” Det er af denne årsag, at personer som den store Tabi'i 'Ata b. as-Saa'ib og velkendte seerah skribent Ibn Ishaq ikke blev skånet for kritik. Yahya b. Ma'én sagde: ”Vi kritiserede personer, som allerede havde indtrådt Jannah for mere end hundrede år siden.” Deres primære motivation for at gøre dette var frygten for Allah (swt) og ikke frygten for folk.

³ Se Fath ul-Bari og sektionen om Ibn Hajar's diskussion omkring Aisha's (ra) hadith

⁴ Se Fath ul-Bari og sektionen om Ibn Hajar's diskussion omkring Aisha's (ra) hadith

Det rapporteres, at Yahya b. Sa'eed al-Qattan blev spurgt: "Frygter du ikke, at de personer, hvis hadith du har afvist, vil disputere imod dig foran Allah?" Han sagde: "Nej; at disse personer skulle disputere med mig, er bedre end at Allahs Sendebud (saaws) skulle disputere med mig, ved at sige: "Hvorfor berettede du en hadith, du mente var en løgn?"

Kilde: Khilafah Magazine in Britain